

Иванчо. Пари? петъ лева? Ти пари ми да-вашъ?

Коста. *(подава му паритѣ).* Вземи ги, моля ти се. Ако обичашъ баща си, ако милѣешъ за него, длъженъ си да не откажешъ, да вземешъ паритѣ ми.

Иванчо. Благодаря ти, Коста . . . но може би, че тѣ ще ти трѣбватъ.

Коста. Прѣстани, вземи и върви си. За тебе сега е много скъпо врѣмето.

Иванчо. Колко си добъръ ти, Коста! Благодаря ти! Отивамъ за докторъ! Колко съмъ сега щастливъ! Прощавай, прощавай! Кога оздравѣ баща ми, ще ти върна паритѣ... сбогомъ!

ЯВЛЕНИЕ IV.

Коста. *(сѣда).* Ехъ . . . нека . . . тѣ сж бѣдни хора. А, ако ме попита мама, ще ѝ кажж, че ги похарчихъ . . . Иванчо пъкъ ще се радва . . . Азъ не знаж да ли той милѣе баща си, но разбира се, че както азъ милж моя баща, тѣй и той — своя . . . Мама пѣма да се сърди . . . тя е тѣй добра! . .

ЯВЛЕНИЕ V

(Лалка и Василъ влизатъ).

Лалка. Ето и ний пристигнахме.

Василчо. Вижъ, Коста, каква хубава чантичка купихъ азъ за мама.

Лалка. А азъ каква възглавничка за забождаване игли!